

Л. Спрег Де Камп, Робърт Хауърд,
Лин Картър

Градът на черепите

Конан остава на служба в Туран оноло две години, превръщайки се в отличен ездач и стрелец с лък. Той кръстосва безкрайните пустини, планини, джунглите на Хиркания, стига до границите с Китай. Едно от тези пътешествия го отвежда до легендарното кралство Меру – относително неизветсна земя, намираща се между Вендия на юг, Хиркания на север и запад и Китай на изток.

1. Червен сняг

Виейки като вълци, орда от ниски, тъмнокожи войни се нахвърли върху туранските войски откъм полите на планината Талакма, там, където хълмовете се сливаха със широките, голи степи на Хиркания. Атаката дойде на залез слънце. Западният и хоризонт бе озарен в алено, а на юг невидимото слънце бе оцветило снеговете на високите върхове с червено.

В продължение на петнадесет дни туранският ескорт бе яздил през пустинята, бе прекосила ледените води на река Запороска и бе навлизила все по-дълбоко и по-дълбоко в безкрайните простори на Изтока. И изведнъж, без предупреждение бе дошла атаката.

Конан подкрепи Хормаз, когато тялото на лейтенанта се свлече от коня му, с трептяща стрела, забита дълбоко в гърлото му. Той спусна тялото на земята и с вик на проклетие младият цимериец изтегли извитата си широка сабя от ножницата и се обърна заедно със спътниците си да посрещне атаката на виещата орда. Повече от месец вече той бе кръстосвал прашните хиркански равнини като част от ескорта. Еднообразието бе започнало да го задушава и в момента варварската му душа просто жадуваше за действие, което да разсее скуката.

Острието му посрещна позлатения ятаган на ездача, който бе изпегавил останалите с такава сила, че ятаганът се счупи при дръжката. Озъбен като тигър, Конан изтегли в обратна посока сабята си през корема на кривокракия малък войн. Виейки като обречена душа върху нажежения под на Ада, противникът му падна потръпвайки в пряспа окървавен сняг.

Конан се извърна в седлото си за да посрещне удара на друг меч със щита си. Отклонявайки острието на врага встрани, той заби върха на сабята си точно в центъра на жълтеникавото лице със скосени очи, което се бе надвесило над него, наблюдавайки как физиономията на врага му се превръща в едно петно от размазана плът.

Нападателят вече ги бяха настигнали. Цели дузини дребни, мургани мъже, облечени във фантастични, сложно изработени от лакирана кожа брони, украсени със злато и проблясващи със скъпоценни камъни, ги нападаха с демонично ожесточение. Тетивите звънтяха, пиките летяха във въздуха, мечовете се въртах и със звън се удряха един в друг.

Намирайки се извън кръга, ограден от нападателите, Конан видя

приятеля си Джума, гигант от Куш, да се бие на крака; конят му бе паднал от стрела още при първата атака. Кушитът бе изгубил кожената си шапка и златната му обеща на едното му ухо намигваше с здрача, но бе съхранил своята пика. С нея той свали трима от набитите нападатели от седлата им, един след друг.

Малко по-далече от Джума, начело на колоната подбрани войни на Крал Илдиз, командирът на групата, Принц Ардашир, гръмогласно издаваше команди, яхнал великолепия си жребец. Той галопираше с коня си между враговете и каляската, в която се намираще дъщерята на Илдиз, Зосара, която му бе поверена. Войните ескортираха пронцесата за годежа ѝ с Куджула, Велик хан на куйгарските номади.

И както Конан наблюдаваше, принц Ардашир дигна ръка към покритите си със кожа гърди. Сякаш извикана от някаква магия, черна стрела изникна забита в украсената със скъпоценни камъни яка на бронята му. Принцът изгледа стрелата и след това, вдървен като статуя, се наклони от седлото и украсеният му с камъни островърх шлем падна в окървавения сняг.

След това Конан бе твърде ангажиран да за забелязва каквото и да е било, освен враговете, които с диви викове се носеха около него. Макар и едва излязъл от младежката си възраст, цимериецът се възвишаваше с няколко сантиметра над метър и осемдесет. Пъргавите нападатели се смалваха пред огромната му стройна фигура. Докато се движеха в кръг, крешейки около него, те приличаха на глутница хрътки, опитваща се да събори тигър.

Схватката се водеше нагоре-надолу по склона, подобно на куп сухи листа, подмятани от есенния вятър. Конете препускаха, изправяха се на крака, цвилеха; хората разсичаха, проклинаха и викаха. Тук-там двойки останали без коне, продължаваха схватката си на крака. Тела на хора и коне лежаха в разбитата кал и изпотъпкания сняг.

Конан, пред погледа на който бе паднала пелената на трансa, размахваше извитата си сабя, изпаднал в бяс. Той би предпочел един от правите, широки мечове на Запада, с които бе по свикнал. Въпреки това, още с първите няколко момента на битката, той се бе предизвикал кървав хаос с непознатото оръжия. Блестящото стоманено острие в ръката тъчеше паяжината на смъртта. Не по-малко от деветима от жълтеникавите, гъвкави нападатели, облечени в брони от лакирана кожа, бяха намерили смъртта си в тази паяжина, падайки изкормени или обезглавени от понитата си. Докато се биеше, едрият млад цимериец надаваше бойния вик на примитивното си племе, но скоро разбра, че трябва да пести

всяко усилие, защото битката вместо да затихва, се разгаряше.

Преди седем месеца само Конан се бе оказал единственият оцелял от една злополучна наказателна операция, която Крал Илдиз бе предприел срещу бунтовнически настроения сатрап на северен Туран, Мунтасем хан. Използвайки черна магия, сатрапът бе разбил войската, изпратена срещу него. Той беше, или поне така си мислеше че е сторил, унищожил вражеската армия, започвайки от аристократа генерал Бкра от Акиф, и свършвайки с най-нископоставения наемник пехотинец. Единственият оцелял бе младия Конан. Той бе оживял за да проникне в града Яралет, гърчещ се под управлението на побъркания от зла магия сатрап, и да донесе ужасна смърт на Мунтасем хан.

Завърнал се триумфално в Туранската столица Аграпур, Конан бе възнаграден с включване в този почетен ескорт. В началото трябваше да изтърпи подигравките на другарите си по съдба заради неумелата си езда и безразличието към стрелбата с лък. Насмешките скоро се прекратиха, след като другите гвардейци се научиха да не провокират замахванията на подобните на чук юмруци на Конан, а междувремежно уменията му като ездач и стрелец видимо се подобряваха като резултат от много упражняване.

Разтърсен и пребит, цимериецът се надигна от земята за да продължи боя на крака. Ятаганите на враговете му разсичаха пелерината му и отвориха широки прорези в ризницата му. Те приникваха през кожената жилетка под ризницата и скоро Конан започна да кърви от многобройни повърхностни рани.

Но той продължаваше да се бие – зъбите му бяха оголени в злобна усмивка, очите му святкаха с вулканично синьо на почервянялото му лице в рамката на черната грива на косата му. Един след друг другарите му биваха съсичани, докато накрая само той и черният гигант Джума продължаваха да се бият един до друг. Кушитът ревеше, размахвайки дръжката на счупената си пика като тояга.

Изведнъж като чук, появил се в червената мъгла на обхваналата Конан ярост, която обвиваше мозъка му, тежък боздуган се стовари отстрани на островърхия му шлем, забивайки се в метала, изкривявайки го навътре в слепоочието му. Коленете му се подгънаха. Последното нещо, което чу бе острият, отчаян писък на принцесата, когато ниските, хилещи се войни я измъкнаха от покритата носилка на червения сняг, който сега покриваше хълма. И, забивайки лице в земята, той престана да възприема каквото и да е било.

2. Чашата на боговете

Хиляди червени дяволи блъскаха с нажежените су чукове по черепа на Конан, който звънтеше при всеки удар. Докато бавно изпълняваше из черната безчувственост, Конан осъзна, че се полюшва на могъщото рамо на приятеля си Джума, който се ухили, виждайки го да се съвзема и му помогна да се изправи на крака. Макар главата му да го болеше адски, Конан установи, че има достатъчно сила да стои изправен. Учуден, той се огледа.

Само той, Джума и Зосара бяха оцелели. Останалите от ескорта, включително прислужницата на Зосара, убита от стрела, се бяха превърнали в храна за изпосталелите, сиви вълци на хирканските степи. Те се намираха на северния склон на Талакма, няколко километра южно от полесражението. Здрави, тъмнокожи войни, облечени в лакирана кожа, много от тях превързани, ги заобикаляха. Конан установи, че китките му са оковани и оковите са затворени от масивна желязна верига. Принцесата, облечена в копринена връхна дреха и панталони, бе също в окови, но нейните изглеждаха бяха много по-леки и изглеждаха направени от сребро.

И Джума бе в окови, а основното внимание на пленилите ги, бе концентрирано върху него. Те се бяха събрали около кушита, докосваха кожата му и след това гледаха пръстите си за да видят дали по тях е останала боя. Един дори намокри парцал в локва стопил се сняг и избърса с него ръката на Джума. Джума широко се усмихна и после се засмя на глас.

– Май никога не са виждали мъж като мен – каза той на Конан.

Командирът на победителите издаде отсечена команда. Принцесата бе напъхана обратно в носилката. На Конан и Джума, командирът каза на развален хиркански:

– Вие двамата! Ще ходите.

И те тръгнаха, усещайки копията на Азверите, както се наричаха победителите, често да забиват остриетата си между плещите им. Носилката на принцесата се полюшваше, закрепена между два коня в средата на колоната. Конан забеляза, че командидът на войската на азверите се отнася към Зосара с почит, а тя самата изглежда не бе пострадала физически. Този вожд изглежда не изпитваше неприязън към Конан и Джума за онова, което бяха сторили на войската му, за всичката смърт и

рани, които бяха причинили.

– Много добри бойци! – каза той ухилен.

От друга страна, той не пое и най-малък риск те да могат да избягат или да забавят придвижването на остатъка от войската му. Бяха принуждавани да вървят бързо от изгрев до след залез слънце и на всяко поспиране отговорът бе мушване с острието на пика. Конан бе стиснал зъби и за момента се подчиняваше.

В продължение на два дена те вървяха по виеща се пътека през сърцето на планината. Минаваха през проходи, в които трябваше да пробиват пътина през дълбоки снегове, наразтопени още от предишната зима. Тук въздухът не стигаше от голямата височина, изненадващи бури развяваха разкъсаните им дрехи и забиваха жилата на снежни пращинки в лицата им. Зъбите на Джума тракаха. За чернокожия бе много трудно да понесе студа от Конан, който бе израсъл в северен климат.

Накрая, те пресякоха северния склон на Талакма и пред погледите им се разкри фантастична гледка – огромна зелена долина, която се простираше под тях и се губеше в далечината. Те сякаш стояха на ръба на огромна чаша. Под краката им малки облачета плуваха ниско над необятна, густа, зелена джунгла. Във вътрешността на джунглата, огромно езеро или може би вътрешно море отразяваше лазура на ясното, светло небе.

Отвъд водната площ, зеленината продължаваше за да се загуби далече зад хоризонта в червеникава омара. И над тази омара, насечени и бели, забити с остриите си върхове в небесния лазур, простиращи се на юг, се издигаха величествените Химелии. Планинската верига на Химелиите образуваше далечния ръб на чинията, която бе оформена от огромния полумесец на Талакма откъм север и Химелиите на юг.

Конан се обърна към командира:

– Коя е тази долина?

– Меру – каза вождът. – Хората я наричат Чашата на Боговете.

– Там, долу ли отиваме?

– Да. Отиваме във великия град Шамбала.

– И после?

– Това ще реши Римпош – Кралят-бог.

– Кой е той?

– Джалунг-Тонгпа – Ужасът на хората и Сянката на Небесата. А сега, белокожо куче, движи се напред. Нямаме време просто да си говорим.

В гърлото на Конан се чу ниско ръмжене, когато острието на

копието го смушка и той даде мълчалива клетва някой ден да покаже какво е ужас на този крал-бог. Питаше се дали божествеността на управника ще го защити от парче стомана в червата... Но подобни щастливи мигове все още се намираха в бъдещето.

Те започнаха да слизат в тази главозамайваща долина. Въздухът започна да става по-топъл, а растителността – по-гъста. В края на деня те газеха през почвата на задушаващата топлина на джунглата, а после и през една блатиста гора, която бе надвиснала в тъмно зелена маса над пътя, който лъкатушеше между цъфналите в ярки цветове дървета. Птици в също така ярки цветове пеха и подсвиркваха. Маймуни бърбореха по дърветата. Насекоми цвъркаха и хапеха. Змии и гущери, извивайки се, се изтегляха от пътя на групата.

Това бе първото запознаване на Конан с тропическата джунгла и тя съвсем не му хареса. Насекомите му досаждаха, а потта се стичаше по него на струйки. Джума, от друга страна, се усмихна, протягайки се и поемайки дълбоко въздух в огромните си дробове.

– Това е като родината ми – каза той.

Конан бе онемял страхопочитание пред фантастичния пейзаж на цъфналата джунгла и блатото, от което се издигаше пара. Той бе склонен да повярва, че огромната долина на Меру е наистина дома на Боговете, където те са бродили от зората на времето. Никога по-рано не бе виждал той подобни дървета като тези червени палми, които се възвисяваха в замъгленото небе. Той се чудеше как такава тропическа джунгла може да бъде обградена от планини, покрити с вечни снегове.

Изведнъж огромен тигър безшумно излезе на пътеката пред тях – чудовище, дълго над два и седемдесет, със зъби като кинжали. Принцеса Зосара, която гледаше от носилката си, леко извика. Азверите приготвиха оръжията си, но тигърът, очевидно решавайки, че групата е твърде силен противник за него, се мушна обратно в джунглата също така безшумно, както се бе появил.

Малко по-късно, замята се разтърси. Със силно груктене, огромно животно разкъса преплетените клони на рододендроните и прекоси пътеката. Сиво и огромно като планинска канара, то донякъде приличаше на грамадна свиня, а дебалата му кожа бе нагъната на ивици. От зурлата му се издаваше як, тъп извит рог, близо половин метър дълъг. То поспря, глуповато гледайки към конницата със мътните си малки очи и после, с ново изгруктяване и трясък от счупени клони се скри в храстите.

– Носорог – каза Джума. – Имаме ги в Куш.

След доста път, джунглата отстъпи пред бреговете на голямото

синьо езеро или море, което Конан бе видял отвисоко. Известно време те следваха извивката на брега на тази неизвестна водна площ, която азверите наричаха Сумеро Цо. Накрая, те забелязаха от другата страна на един залив стените, куполите и кулите на град от розово-червен камък, които се издигаше сред полете и оризища между джунглата и морето.

– Шамбала! – извика конадирът на азверите. Като един човек, техните похитители слязоха от конете, коленичиха и докоснаха с челата си влажната земя, а Конан и Джума се спогледаха оздачени.

– Тук живеят Богове! – каза вождът. – Сега вървете бързо. Ако казъснем заради вас, ще ви одерат живи. Бързо!

3. Градът на черепите

Градските порти от позеленял с времето бронз бяха излети във формата на гигантски човешки череп с рога. Квадратни, затворени прозорци над вратите образуваха очните кухни на черепа, а под тях прътовете на спуснатата решетка им се хилеха като зъбите на челюст без плът. Водачът на дребните войни изсвири с извития си боен рог и решетката се вдигна. Те влязоха в неизвестния град.

Тук, всичко бе изсечено и издялано от розов камък. Архитектурата бе със сложна изработка, орнаменти, статуи, фризове, оформени като демони, чудовища и многоръки богове. Гигантски розови стени се надвесваха над тях и се издигаха една над друга, образувайки островърху кули.

Навсякъде кадето погледнеше Конан виждаше издълбани орнаменти във формата на човешки череп. Те се издигаха над вратите; висяха на златни вериги на жилто-кафявите вратове на мерувийците, чието единствено облекло, както за мъжете, така и за жените, бе къса поличка; появи се на щитовете на пазачите на портата; можеха да се видят закрепени на бронзовите им шлемове.

Тяхната група продължи по широките, добре павирани улици на този фантастичен град. Полуголите мерувийци се отдръпваха от пътя им, хвърляйки кратки, нелюбопитни погледи към двамата грамадни пленници и към носилката на принцесата, която все още бе закрепена между два коня. Измежду жителите на града, като алени сенки се движеха фигурите на жреци с обръснати глави, които от главата до глезените бяха обвити в широки тоги от полупрозрачна червена материя.

В центъра на горчка от дървета, покрити с цветя в огнено червен, светло-син и златен цвят, се издигаше двореца на Краля-бог. Той представляваше една гигантска конична кула, възвисяваща се върху киска, кръгла основа. Изработена изцяло от червен камък, стената на кулата се издигаше нагоре и нагоре в спираловиден мотив. Върху всеки камък на спиралния парапет бе изгравирано нещо като човешки череп. Палатът създаваше впечатлението за огромна кула, изградена от отсечени глави. Зосара не можа да сдържи потръпването си пред тази зловеща украса и дори Конан стисна зъби още по-силно.

Тя влязоха през още една подобна на череп порта и преминаха през огромни стаи с масивни каменни стени за да стигнат до тронната зала на

Краля-бог. Азверите, мръсни и изморени от пътуването, останаха назад, а двама гвардейци в позлатени доспехи, хванаха за ръцете триата пленника и ги поведоха към трона.

Тронът, който бе поставен на пиедестал от черен мрамор, беше изработен от един огромен къс от блед нефрит като фантастична плетеница от въжета и вериги от черепи. Върху този бледо-зеленикав стол на смъртта седеше полу-божествения монарх, който бе поискал пленниците да бъдат доведени в този неизвестен свят.

Въпреки сериозността на сполетялата ги беда, Конан не можа да съдържи усмивката си. Защото римпошът Джалунг-Тонгпа бе много нисък и дебел, с мършави криви крака, които едва стигаха до пода. Огромният му корем бе скрит в златотъкан пояс, като блестеше със скъпоценните си камъни. Голите му, подпухнали с отпусната сланина ръце, бяха обхванати в цяла дузина златни гривни, а по дебелиите му пръсти проблясваха и намигваха украсени с камъни пръстени.

Плешивата глава, която се люшкаше на върха на безформеното му тяло бе забележително грозна, с клатеща се гуша, провиснали устни и криви, лишени от цвят зъби. Върху главата бе поставен островърх шлем или някаква корона от масивно злато, украсено с рубини. Тежестта като че ли прегъваше под себе си този, който я носеше.

Вглеждайки се по-внимателно в краля-бог, Конан установи, че Джалунг-Тонгпа е странно деформиран. Едната страна на лицето му не приличаше на другата. Тя висеше отпуснато върху костта и на нея имаше замъглено, празно на живот око, докато в другото око светкаше бляска на злобен интелект.

Здравото око на римпоша в момента бе забито в Зосара, игнорирайки двмата гиганти, които я придружаваха. До трона стоеше прав висок, слаб мъж, облечен в алените одежди на мерувийските жреци. От обръснатия му череп, студени зелени очи наблюдаваха сцената с ледено презрение. Кралят-бог се обърна към него и заговори с висок, писклив глас. Бюагодарение на няколкото мерувийски думи, които Конан бе научил от азверите, той долови достатъчно да схване, че високият жрец е главния магьосник на краля, Великият Шаман Танцонг Тенгри.

Долавяйки откъслечни фрази от разговора, Конан разбра допълнително, че с помощта на своята магия шаманът е видял придвижването на ескорта на принцеса Зосара към нейния куйгарски годеник и е разкрил видението си пред краля-бог. Изпълнен от най-обикновена, човешка страст към стройното туранско момиче, Джалунг Тонгпа изпратил собствените си азверска конница за да я плени и доведе в собствения му

харем.

Това бе всичко, което Конан искаше да знае. Цели седем дни от момента на пленяването му, той бе блъскан, мушкан, унижаван. Беше си изтрил краката от ходене и бе готов да избухне.

Двамата гвардейци, които стояха от двете му страни, бяха с лице към трона и почтително сведени очи, насочили цялото си внимание към римпоша, който можеше всеки момент да издаде заповед. Конан леко прихвана веригите, които свързваха китките ку. Те бяха прекалено здрави за да може да ги разкъса просто със сила, нещо което не бе успял да направи още при опитите си през първите дни на пленничеството.

Бавно той събра китките си, така че веригата се отпусна на пода. След това, рязко завъртайки се, той вдигна ръце над и зад главата на левия гвардеец. Отпуснатата част на веригата се изпъна като бич, улучи телохранителя точно в лицето и го захвърли назад с кръв, стичаща се от счупения му нос.

Още при първото рязко движение на Конан, другият пазач се бе обърнал и бе насочил върха на алабердата си в бойна поза. И докато правеше това, Конан омота главата на алебардата с веригата и изтръгна дръжката от захвата на телохранителя.

Ново замахване с веригата го изпрати залитайки назад, докато държеше с ръце кървавата дупка на устата си, от която плюеше парчета от зъби. Краката на Конан бяха оковани твърде близко един за друг и той не можеше да направи широка крачка. Но той скочи от пода пред пиедестала с двата крака заедно, като жаба. Два такива гротескни скока и Конан се озова на пиедестала и ръцете му обхванаха дебелата гуша на хленчещият малък крал-бог, приклепнал върху кучината си от черепи. Очите на римпоша се ококориха от ужас и лицето му потъмня от натиска на пръстите на Конан върху дихателната му тръба.

Гвардейци и телохранители се суетяха наоколо, пищевойки от паника или стояха замръзнали от шок и ужас пред този странен гигант, който се осмеляваше да двигне ръка в насилие срещу тяхното божество.

– Едно движение към мен и ще измъкна живота от тази дебела крастава жаба! – изръмжа Конан.

Единствен от мерувийците в стаята, Великият Шаман не бе показал паника или изненада, когато одърпанният младеж бе избухнал в тази вихрушка на ярост. На перфектен хиркански той запита:

– Какво е желанието ти, варварино?

– Освободете момичето и черния! Дайте ни коне и ние ще се махнем от проклетата ви долина завинаги. Ако откажеш... или опиташ

някоя измама... ще смачкам малкия ти крал на пихтия!

Шаманът поклати подобната си на череп глава. Зелените му очи продължаваха да бъдат студени като лед в опънатата маска на оранжева кожа на лицето му. Със заповеднически жест той вдигна орнаментирания си жезъл от слонова кост.

– Освободете принцеса Зосара е чернокожия пленник – разпореди се той с тих глас. Побледнелите слуги с уплаха в очите се запътиха да изпълнят заповедта. Джума изсумтя, разтривайки китките си. До него принцесата трепереше. Конан придърпа отпуснатото туловище на краля пред себе си и слезе от пиедестала.

– Конан! – изрева Джума. – Внимавай!

Конан се извърна, но твърде късно. Докато бе слизал от ръба на пиедестала, Великият Шаман се бе задействувал. Подвижен като кобра, нанасяща удар, той бе протегнал жезъла си от слонова кост и леко бе чукнал Конан по рамото., там където голата му кожа се виждаше през разкъсаната тъкан. Скокът на Конан към неговия противник така и не бе завършен. Безчувственост плъзна из тялото му като отрова от зъбите на змия. Съзнанието му се замъгли, главата му, изведнъж твърде тежка за да я държи изправена, клюмна на гърдите му. Омекнал, той рухна. Полузадушеният крал-бог се откъсна от прегръдката му.

Последният звук, който Конан чу бе гръмотевичният рев на чернокожия, докато той падаше под извивашата се река от кафяви тел.

4. Кървавият кораб

Най-лошото от всичко бе горещината и вонята. Въздухът в килията беше нъртвъ и застоял. Пронизваше го вонята на лежащи едно до друго потни тела. Неизвестно колко на брой голи мъже бяха натъпкани в някаква мръсна дупка, заобиколени от всички страни с огромни каменни блокове, тежащи тонове. Много от тях бяха дребни, кафяви мерувийци, които лежаха проснати, отпуснати, апатични. Имаше шепа от ниските, със скосени очи, малки войни, които охраняваха свещената долина – азверите; имаше двама хирканци с орлови носове; тук бяха също цимериеца и черният гигант, негов спътник, Джума. Когато докосването на жезла на Великия Шаман го бе изпратил в небитието и охраната бе съборила могъщия Джума просто с тежестта на голямия си брой, вбесеният римпош бе разпоредил те да заплатят за престъплението си с максималното наказание.

В Шамбала, обаче, максималното наказание не е смъртта, която според мерувийците просто освобождава душата за следващото ѝ прераждане. Те считаха робството за нещо по-лошо, защото то лишаваше мъжа от човешкото у него, от неговата индивидуалност. Така че присъдата им бе да бъдат направени роби.

Мислейки по въпроса, Конан изръмжа дълбоко в гърлото си и очите му блеснаха с изпепеляващ огън от тъмното му лице, върху което бе паднала сплъстената черна грива на косата му. Окованият до него Джума, който долавяше безпомощността на Конан, се засмя. Конан се озъби на приятеля си; понякога това непобедимо чувство за хумор в Джума го дразнеше. За свободолюбивия цимериец робството наисина бе непоносимо наказание.

За кушита, обаче, робството не бе нищо ново. Търговци на роби бяха откъснали Джума още като дете от ръцете на майка му и го бяха замъкнали през знойните джунгли на Куш до тържищата на роби в Шем. И така за известно време той бе работил на полето в една шемитска ферма. По-късно, когато по крайниците му бяха набъбнали огромни мускули, той бе продаден като чиракуващ гладиатор на арените в Аргос.

За победата му в игрите, които бяха проведени за отпразнуването на напобедата на Крал Мило от Аргос над Крал Фердруго от Зингара, на Джума му бе подарена свободата. Известно време бе преживявал от кражби и специални задачи из различни хайборейски народи. След това

бе тръгнал на изток към Туран, където мощното му телосложение и бойните му умения му бяха спечелили място в наемническата армия на Крал Илдиз.

Там той се бе запознал с младия цимериец. Те двамата си бяха допаднали още от самото начало. Бяха двамата най-високи мъже в армията на анемниците; и двамата идваха от далечни, отвъдни страни; и двамата се бяха оказали единствени представители на расите си сред туранците. Тяхното приятелство сега ги бе довело в килиите на роби в Шамбала и съвсем скоро щеше да ги изпрати на подиума за роби където да изживеят абсолютното унижение. Те щяха да стоят голи на заслепяващото слънце, щяха да търпят мушкането с пръсти от евентуалните купувачи, а продавачът им щеше да възхвалява тяхната сила.

Дните бавно се точеха, както ранени змии влачат с болка опашките си през праха. Конан, Джума и останалите заспиваха и се събуждаха за да получат дървени купички с ориз, давани им от техните надзиратели. Те прекарваха дългите дни дремейки или лениво препирайки се.

Конан беше любопитен да научи повече за тези мерувийци, защото през всичките си странствувания не бе срещал като тях. Те жевееха тук в тази странна долина, както предците си от незапомнени времена. Нито имаха контакти с външния свят, нито пък търсеха такива.

Конан се сприятели с един меривиец на име Ташуданг, от който научи напевния им език. Когато бе попитан защо наричат краля си Бог, Ташуданг отговори, че кралят жевее вече десет хиляди години, а духът му се прераждал в друго тяло след всяко временно пребиваване в човешка плът. Конан бе скептичен по въпроса, защото знаеше какви лъжи разказват за сбе си кралете на други земи. Все пак благоразумно задържа мнението си за себе си. Когато Ташуданг меко и без надежда се оплака от потисничеството на краля и неговите шамани, Конан запита:

– Защо ти и твоите съплеменници не се съберете за да изхвърлите цялата пасмина в Сумеру Цо и не се управлявате сами? Това е което ще направим в моята страна, ако някой се опита да ни тиранизира.

Ташуданг бе шокиран:

– Ти не знаеш какво приказваш, чужденецо! Преди много време, разказват жреците ни, тази земя се е намирала много по-високо отколкото сега. Та се простирала от върховете на Химелиите до тези на Талакма – една огромна, висока равнина, покрита със сняг и шибана от ледени ветрове. Нарича ли я Корена на Света.

Тогава Яма, кралят на демоните, решил да създаде тази долина за нас, народът, който избрал, за да живеем в нея. С могъща магия, той

принудил земята да потъне. Земята се разтърсила от тътена на десет хиляди гръмотевици, разтопена скала потекла от пукнатините, които се отворили в нея, планините рухнали на парчета, а горите пламнали в пламъци. Когато всичко свършило, земята между планинските вериги лежала, както я виждаш сега. Тъй вече била на ниско, станало по-топло, а растенията и животните на топлите страни дошли да живеят тук. Тогава Яма създал първите мерувийци и ги заселил в долината, за да живеят тук вечно. И назначил шаманите за водачи и просветители на народа.

Понякога шаманите забравят задълженията си и стават наши потисници, като че ли са обикновено алчни хора. Но заповедта на Яма да им се подчиняваме остава в сила. Ако ѝ се противопоставим, великата магия на Яма ще загуби силата си и тази земя отново ще се издигне до върховете на планините и пак ще се превърне в ледена пустош. Ето защо, независимо как злоупотребяват с властта си, ние не смеем да се вдигнем на бунт срещу шаманите.

– Е, добре, – каза Конан – щом тази мръсна малка крастава жаба е вашата представа за Бог...

– О, не! – отвърна Ташуданг, очите на който блеснаха в тъмното от страх. – Не го изричай! Той е единственият син на великия бог, самия Яма! И когато повика баща си, Бог идва! – Ташуданг зарови лице в дланите си и този ден Конан не успя да чуе нито дума повече от него.

Мерувийците бяха странна раса. Духът им беше някак странно умерен... един сънлив фатализъм ги караше да се прекланят пред всичко, което ги сполиташе като някакво предопределено посещение на техните жестоки, загадъчни богове. Те вярваха, че всяка съпротива от тяхна страна ще бъде наказана, ако не незабавно, то в следващото им превъплъщение.

Не беше лесно да се изтегля информация от тях, но цимериецът упорито се стремеше към това. От една страна, това му помагаше да преживее безкрайните дни. От друга, той не възнамеряваше да остане в пленничество дълго и всякаква информация, която можеше да събере за това скрито кралство и неговия особен народ щеше ба бъде от полза, когато той и Джума решеха да опитат да си възвърнат свободата. И накрая, той знаеше колко важно е при пътуване през чужда страна да се знае поне малко местния език. Макар и в никакъв случай да не бе човек на науката по темперамент, Конан лесно възприемаше езиците. Той вече бе научил няколко и дори можеше да чете и пише по-малко на тях.

Най-сетне настъпи съдбоносният ден, когато надзирателите им, облечени в черни кожени дрехи слязоха между робите, размахвайки

тежките си бичове и избутвайки поверените им роби през вратата.

– Сега, – озъби се един от тях, – ще видим какви цени ще платят принцовете на Светата Земя за тромавите ви тела, скапани свине! – и бичът му остави дълга рязка по гърба на Конан.

Горещото слънце забиваше лъчите си в гърба на Конан като огнени камшици. След дългия престой на тъмно, той бе заслепен от ярката светлина на деня. След наддаването, той бе отведен по трапа на палубата на голяма гхалера, която лежеше привързана покрай дългия, каменен кей на Шамбала. Конан присви очи срещу слънцето и изруга. Това значи бе съдбата, на която бе обречен – да натиска веслото, докато смъртта не го спаси.

– Свалете го в трюма, кучета! – отсече корабният надзирател, удряйки Конан по челюстта с обратното на ръката си. – Само децата на Яма могат да крачат по палубата!

Без да се замисли, младият цимериец избухна в действие. Той заби грамадния си юмрук в издутия корем на едрия надзирател. И докато въздухът със свистене напускаше дробовете на мъжа, Конан нанесе втори удар отдясно по челюстта като с чук, който просна човека на палубата. Зад него Джума изви от радост и си проби път за да се изправи с него.

Момандирът на корабната стража рязко отдаде заповед. Мигновено, остриетата на цяла дузина пики, намиращи се в ръцете на малките, жилави мерувийци, бяха насочени към Конан. Цимериецът стоеше обграден от тях, а на гърлото му клокочеше заплашително ръмжене. Макар и малко късно, той овладя обхваналата го ярост, разбирайки, че всякакво движение ще му донесе незабавна смърт.

Беше необходимо ведро вода за да се съвземе надзирателя. Той с труд се изправи на крака, ръмжейки като морж, а по лицето му се стичаше вода, която капеше през рядката му брада. ПОгледът му се заби в цимериеца с луда ярост, която след малко охладня до ледена, отровна омраза.

Конадирът на охраната започна отдаването на заповед:

– Убийте... – но надзирателят се намеси.

– Не, него убивайте! Смъртта е много лесна за кучето. Аз ще го накарам да хленчи за да го избавя от нещастieto му преди да свърша с него.

– Е, Гортангпо? – каза офицерът.

Надзирателят погледна през отвора на трюма, посрещайки изплашените погледи на над сто голи гребци в кафяви тела. Те бяха гледни и

слаби, по извитите им гърбове личаха кръстосаните белези от удари с бич. На кораба имаше по една редица весла от двете страни. На някои весла седяха по двама, а на някои по трима гребци, в зависимост от размера на веслата и силата на робите. Надзирателят посочи към едно весло, към което бяха приковани трима сивокоси, подобни на скелети старци.

– Приковете го към онова весло! Онези живи трупове са свършени; вече не са ни необходими. Очистете веслото от тях. Този чужденец има нужда да се поразкърши; ще му дадем простор, от който има нужда. А ако не спазва рутъма, ще го разпоря откъм гърба.

И докато Конан безстрастно наблюдаваше, моряците разковаха оковите, които свързваха веригите на китките на тримата старци с халките на самото весло. Старците ужасени изкрещяха, когато бронзовите ръце ги захвърлиха през борда. Те се забиха във водата с голям плясък и потънаха без следа, ако не се брояха мехурчетата, които едно по едно изплуваха на повърхността и се пръснаха.

Конан бе прикован към веслото на тяхно място. Той трябваше да върши работа за трима. Докато го фиксираха към изплесканата с нечистотии седалка, надзирателят мрачно го наблюдаваше.

– Ще видим как ти харесва тегленето на весло, момче. Ще дърпаш и ще дърпаш, докато не ти се стори, че гърбът ти се пука... и тогава ще продължиш да теглиш веслото още. И всеки път, когато се забавиш или пропуснеш такт, ще ти припомням къде се намиращ, ето така!

Ръката му се изви, бичът се зипъна в небето и със плющене се стовари на раменете на Конан. Болката беше като че до в тялото му бе опряно нажежено до бял желязо. Но Конан нито извика, нито помръдна дори мускул. Сякаш не бе почувствувал нищо, така здраво бе желязото на неговата воля.

Надзирателят изсумтя и бичът отново изплющя. Този път едно мускулче в ъгълчето на здраво стисната уста на Конан потърпна, но очите му останаха вперени напред. Трети удар, после четвърти. По веждите на Конан започна да се стича пот; пареща струйка потече в очите му, докато надолу по гърба му се стичаше кръв. Но той не показваше с нищо, че чувствава болка.

Зад себе си той чу шепота на Джума:

– Кураж!

Чу се вик от мостика, капитанът искаше да отплава. Неохотно, надзирателят се отказа от удоволствието да превърне с бича си гърба на Конан в пихтия.

Моряците хвърлиха въжетата, кито задържаха галерата до кея и отблъснаха кораба с куките за захващане. Зад скамейките на гребците, на същото ниво, но в сянката на висящия мост, който бе опънат по дължината на кораба над главите на гребците, седна гол мерувиец. Когато корабът се отдалечи от кея, мерувиецът дигна дървена палка и започна да удря барабана. На всеки удар робите се навеждаха над веслата, повдигайки се на крака, повдигаха дръжките им, след това изпълваха гърбове и изтегляха веслата назад, използвайки тежестта на телата си, докато се отпуснеха отново на скамейките, след това натискаха дръжките надолу и напред и повтаряха движенията. Конан скоро се включи в ритъма, както и Джума – прикован към веслото зад гърба му.

Никога по-рано Конан не се бе качвал на кораб. Докато опъваше веслото, бързите му очи огледаха отпуснатите, с безизразни очи роби, чийто гърбове бяха покрити с белези от бича и които работеха на мокрите скамейки, в ужасяващото зловоние на собствените им изпражнения. Галерата беше с нисък борд в средата – там, където се трудеха робите перилата стигаха на не повече от метър от водата. При носа тя бе повисока, там бяха спяха моряците, а спалните помещения на офицерите се намираха на украсената и позлатена кърма. В средата на кораба се издигаше единствена мачта. Рейката на единственото триъгълно платно, както и самото скатано платно лежах по дължината на висящия мост над гребците.

Когато корабът напусна пристанището, моряците развързаха бензелите, с които платното и рейката му бяха пристегнати към моста и го вдигнаха, дърпайки фаловеите и пеейки моряшка песен. Рейката се вдигаше неравномерно с по няколко сантиметра между дърпанията. Междувременно, боядисаното на златни и виолетови ивици постепенно се разгъваше и плъщеше на вятъра с резки, орекващи звуци. Тъй като имаше добър попътен вятър, гребците получиха почивка, защото платното ги отменяше.

Конан забеляза, че цялата галера бе изработена от някакво дърво, което или по начало, или след оцветяване бе придобило тъмно червен цвят. През полузатворените му от вятъра очи корабът изглеждаше като че ли е бил потопен в кръв. И избеднъж над главата му изплющч бичът и надзирателят, разхождащ се по моста над главите им, изрева:

– А сега натиснете, мързеливи свине!

Ново изплющяване бе последвано от нова изгаряща болка по плещите му. Наистина това бе кървав кораб, помисли си той – от кръвта на робите.

5. Разбойническа луна

Седем дни Конан и Джума се потяха над огромните весла на червената галера, докато тя се движеше покрай бреговете на Сумеру Цо, спирайки всяка нощ в пристанищата на всеки един от седемта свещени града на Меру: Шондакор, Тогара, Озакия, Иседон, Палиана, Троана и след това, завършвайки обиколката на морето, обратно в Шамбала. Макар и да бяха силни мъже, нямаше да мине дълго и непрестанният труд щеше да го доведе до границата на изтощението, когато болката в мускулите им щеше да ги направи непригодни за други усилия. Въпреки това, неморимият барабан и свистящият бич ги принуждаваха да не спират.

Веднъж дневно моряците изтегляха ведра със студена, възсолена вода и ги изливаха над главите на изтощените роби. Веднъж дневно, когато слънцето беше в зенита си, им даваха пълна купичка с ориз и черпак с вода. Нощем те спяха подпрели глави на веслата си. Животинското повторение на изнурителния труд пречупваха волята и изпразваха главата, превръщайки гребците в бездушни автомати.

Това би пречупило силата на всеки мъж... но не бе достатъчно за такъв като Конан. Младият цимериец не се бе предал пред смазващата си съдба както бяха сторили апатичните мерувийци. Безкрайният труд на веслата, бруталното отношение, унижението от лепкавите скамейки, вместо да пречупят волята му, само подхранваха изгарящите го отвътрe огньове.

Когато корабът се завърна в Шамбала и пусна котва в широкото пристанище, Конан бе стигнал до границите на своето търпение. Беше тъмно и нищо не помръдваше; луната – тъничък, сребърен ятаган – висеше ниско в небето, хвърляйки бледа, илюзорна светлина. Скоро щеше да залезе. Подобна нощ бе наричана „Разбойническа луна“ сред западните народи, защото такава слабо осветена нощ бе желана от грабителите по пътищата, крадци и убийци за да извършат деянията си. Конан и Джума обсъдиха възможностите за бягство с робите мерувийци.

На галерата краката на робите не бяха приковани. Но на всеки бяха сложени окови, които се затваряха с верига и тази верига минаваше през желязна халка, свободно надяната върху дръжката на веслото. Макар халката да се движеше свободно по дължината на дръжката, това движение се ограничаваше от външната страна от вдлъбнатината, в която бе поставено веслото, а от вътрешната страна – от оловен обръч. Този

обръч, здраво пристегнат към края на веслото чрез железен щифт, служеше като противотежест на греблото. Конан неколкократно бе опитвал здравината на веригата, на оковите и на халката, но дори огромната му сила, увеличена от седем дни гребане, не бе в състояние даже да ги огъне. Въпреки това, с напрегнат, дрезгав шепот, той предлагаше варианти за бунт на събратята си по нещастие.

– Ако можехме да накараме Гортангпо да слезе при нас, – каза той – бихме могли да го разкъсаме на парчета със зъби и нокти. А в него са ключовете за нашите окови. Докато отключваме оковите, моряците ще избият наколко от нас, но след като се освободим ще имаме числено превъзходство пет или шест към един и...

– Не говори за това! – изсъска най-близкият мерувиец. – Дори не си го помисляй!

– Не те ли интересува? – попита Конан изумен.

– Не! Дори само разговорът за подобно насилие превръща костите ми във вода.

– И моите – ибади се друг. – Мъките, от които страдаме са ни изпратени от боговете като справедливо наказание за някакво провинение в някой предишен живот. Да се бориш срещу това не само е безполезно, но и злобно богохулство. Маля те, варварино, спри този нечестив разговор и се подчини с подобавашо смирение на съдбата си.

Подобно отношение противоречеше на цялото същество ма Конан, а и Джума не бе мъж, който щеше да сведе глава без да окаже съпротива пред каквато и да е било заплахата от съдбата. Но мерувийците не искаха да се вслушат в аргументите им. Дори Ташуданг, който бе необикновено разговорчив и приятелски разположен за мерувиец, умоляваше Конан да не предприема нищо, което би могло да разсърди Гортангпо, надзирателя, или да им донесе по-тежко наказание от боговете, от онова, което те вече са им наложили.

Спорът подет от Конан бе прекъснат от изплющяването на бича. Събуден от шепота Гортангпо се бе промъкнал по моста в тъмнината. От няколкото прошепнати думи, които бе подслушал, той бе подразбрал, че се готви заговор. И бичът ми извистя и изплющя върху раменете на Конан.

За Конан това бе предостатъчно. Той мигновено скочи на крака, сграбчи края на бича и го изтръгна от ръцете на Гортангпо. Надзирателят се извика за моряците.

Конан продължаваше да не знае как да свали халката от движката на своето весло. Изпаднал в отчаяние, изведнъж го осени една идея.

Конструкцията на леглото, в което бе поставено веслото, ограничаваше вертикалното движение на дръжката на височина около метър и половина от нивото на палубата, на която той стоеше в момента. Той повдигна вътрешния край на веслото колкото можеше, след което скочи на скамейката, подложи гръб под края и с могъщо усилие на дългите си здрави крака се изправи. Веслото се счупи в леглото с оглушителен звук. Бързо Конан извади своята халка през счупения край. Сега той разполагаше с едно сносно оръжие: тояга, дълга около три метра с пет-килограмова оловна маса на края.

Първото ужасно замахване на Конан свали надничания надзирател с удар по главата. Черепът му се пръсна като диня, поръсвайки скамейките с кървавия дъжд на разбит мозък. След това Конан се изтегли на висиящия мост за да пресрещне атакуващите моряци. Долу на скамейките мършавите, кафяви мерувийци се бяха сгушили и хленчеха молитви към техните дяволски богове. Единствен Джума повтори действията на Конан, пречупвайки греблото си в леглото му и освобождавайки побска-та си халка.

Моряците бяха мерувийци, отпуснати, лениви и фаталисти. Никога по-рано не им се бе случвало да се бият срещу бунтовници; те просто не вярваха, че подобно нещо би могло да се случи. Но най-малко от всичко бяха подготвени да се сблъскат с млад гигант, въоръжен с триметрова тояга. Въпреки това, те смело нападаха Конан, макар ширината на моста да позволяваше едновременно приближаване на не повече от двама.

Конан се нахвърли върху тях, бясно размахвайки дръжката на веслото. Първият му удар запрати първия моряк от моста върху скамейките със счупена ръка, в която държеше меч. Вторият свали следващия мъж със счупен череп. Пика бе мушната към голия му гръден кош; Конан изби пиката от ръката на боеца, а следващият му удар свали наведнъж двама от моста: онзи, който беше ударил – със строшени ребра, чиито краища се бяха забили навътре, а другия до него – полетя просто ударен от тялото на първия.

На моста до него се изкатери Джума. Голото тяло на кушита, блестяше като намазан с масло абанос в слабата лунна светлина, а веслото му поваляше нападащите мерувийци като сърп. Моряците, напълно неподготвени да се изправят срещу две такива чудовища, нарушиха бойния си ред и побягнаха към палубата, където бяха пресрещнати от командира си, който току-що се бе събудил и издаваше объркани заповеди.

Конан се наведе над трупа на Гортанпо и претърси кесията му за

ключовете. Почти веднага той намери ключа за всички окови на кораба, отключи своите, след което направи същото и за Джума.

Звънна тетивата на лък, една стрела изсвистя над главата на Конан и се заби в мачтата. Двамата освободени роби не изчакаха за да продължат битката по-нататък. Те скочиха от висящия мост, пробиха си път между страхливо свилите се гребци до перилата на борда, скочиха през него и изчезнаха в тъмните води на Шамбала. Няколко стрели прелетяха над главите им, но слабата светлина от залязващия полумесец на луната не позволяваше на стрелците да направят нещо повече от това да стрелят напосоки.

6. Тунелите на гибелта

Двамата голи мъже излязоха от водата и се огледаха в тъмнината. Те бяха плували няколко часа, както им се струваше, в търсене на място, където да влязат в Шамбала незабелязани. Накрая те намериха отвора на един отводнителен канал. Джума все още държеше парчето счупено весло, с което се бе бил срещу моряците; Конан бе захвърлил своето още на кораба. Отвреме навреме в канала проникваше светлина през няколко от решетките, поставени на улицата над главите им, но тази светлина бе твърде слаба – тънкият лунен полумесец бе залязъл – така, че мракът долу оставаше почти непроницаем. Така, в почти пълна тъмнина, двамата напредваха в мръсните води, търсейки изход от тези тунели.

Огромни плъхове цвъртяха и бягаха, когато те минаваха по каменните коридори под улиците. Те можеха да видят блещукането на очи в тъмнината. Един от по-едрите гризачи ухапа Конан за глезена, но той улото и смачка в ръката си, след което захвърли тялото му към предпазливите му другари. Те веднага започнаха битка над тялото, а Конан и Джума се опътиха по извиващите се нагоре тунели.

Джума бе онзи, който откри тайния вход. Плъзгайки едната си ръка по влажната стена, той случайно натисна някаква пружина и изсумтя изненадано, когато част от каменната стена поддаде под търсещите му пръсти. Макар нито той, нито Конан да имаха представа накъде води тайния коридор, те тръгнаха по него, тъй като им изглеждаше, че той се издига към улиците на града над главите им.

Накрая, след дълго изкачване, те стигнаха до друга врата. В пълна тишина те опипваха, докато най-сетне Конан откри резе, което дръпна в обратна посока. Вратата се отвори под натиска на ръката му със скърцане на сухите панти, двамата бегълци влязоха и замръзнаха.

Те стояха на украсен с орнаменти балкон, който бе натъпкан със статуите на богове или демони в огромен, осмоъгълен храм. Стените на помещението се издигаха нагоре, покрай балкона, и се затваряха над главите им в осмоъгълен купол. Конан си спомни, че бе видял подобен купол да се възвишава над по-незначителните сгради на града, но не бе попитал какво се криеше зад стените.

Под тях, край едната стена на осмоъгълния под, се издигаше огромна статуя, поставена на плоча от черен мрамор, която гледаше към олтар, разположен в самия център на помещението. Статуята правеше

всичко останало в стаята да изглежда по-малко. Тя се издигаше на около девет метра и слабините ѝ идваха на едно ниво с балкона, на който стояха Конани Джума. Това беше гигантски идол от зелен камък, който изглеждаше като нефрит, макар хората никога да не бяха намирали толкова голям къс нефрит. Имаше шест ръце, а в очните кухини на озъбеното му лице бяха поставени огромни рубини.

Срещуположно на статуята, от другата страна на олтаря, имаше трон от черепи, като онзи, който Конан бе видял в тронната зала на двореца при пристигането си в Шамбала, но по-малък. Подобният на жаба нисък крал-бог на мера, седеше в този трон. Когато погледът на Конан се отмести от лицето на идола към онова на управника, той помисли, че забелязва някаква ужасна прилика между тях. Конан потрепери и косата на тила му настръхна при намек на неразгадаемите космически тайни, които се криеха зад тази прилика.

Римпошът бе зает с някакъв ритуал. Шамани в алено-червени тоги беха коленичили в редици около трона и олтаря, рецитирайки древни молитви и заклинания. Зад тях, до стените на помещението, имаше няколко редици мерувийци, седнали с кръстосани крака на мраморния под. По красотата на скъпоценностите им и сложната кройка на оскъдното им облекло, изглеждаше, че те са служители и благородници в кралството. Над главите им, поставени в ниши по протежение на балкона, имаше стотици запалени факли, които прашяха и димяха. На пода, разположени в квадрат около централния олтар, имаше четири стойки, над всяка от които се издигаше златния пламък на маслена лампа. Четирите пламъка потрепваха.

На олтаря между трона и колоса лежеше голото, бяло, стройно тяло на младо момиче, което бе приковано за олтаря с тънки златни вериги. Това бе Зосара.

Ниско изръмжаване се чу в гърлото на Конан. Изпепеляващият поглед на очите му, гореше със син пламък, докато той наблюдаваше омразните фигури на Крал Джалунг Тонгпа и Великия Шаман, жрецът-маг Тангонг Тенгри.

– Да ги нападем ли, Конан? – прошепна Джума, белите зъби на който святкаха в призрачния сумрак. Цимериецът изръмжа съгласието си.

Беше празникът на новолунието и кралят-бог се женеше за дъщерята на краля на Туран на олтаря, пред многогорьката статуя на Великото Куче на Смъртта и Ужаса, Кралят-Демон Яма. Церемонията се провеждаше по древния ритуал, описан в свещените текстове на Книгата на

Бога на Смъртта. Отпуснато очаквайки публичното консумиране на брачните си права със стройното, дългокрако туранско момиче, божественият монарх на Меру се поклащаше на трона си от черепи, докато редиците на облечените в червено шамани монотонно пееха дровени молитви.

Изведнъж церемонията бе прекъсната. Двама голи гиганти скочиха, неизвестно от къде, на пода на храма; единият – героична фигура от жив бронз, а другият – дългоръка заплашителна фигура, чиято могъща физика изглеждаше изваяна от абанос. Шаманите замръзнаха наред песнопенията си, а двете виещи фигури се забиха в редиците им.

Конан сграбчи една от стойките и я запрати към жреците в алени тоги. Те се пръснаха, крещейки от болка и паника, защото горящото течено масло бе подпалило тогите им, превръщайки ги в живи факли. След малко последваха бързо и другите три стойки, разпространявайки огъня и всявайки объркване в помещението.

Джума скочи към пиедестала, където седеше кралят и здравето му око гледаше със страх и изумление. Изпитият Велик Шаман пресрещна Джума на мраморните стъпала с вдигнат във въздуха магически жезъл, готов за нанасяне на удар. Но черният гигант все още носеше счупеното си весло и замахна с него със страшна сила. Жезълът от слонова кост се разлетя във въздуха на стотици парчета. Второто замахване улучи жрецът-маг в тялото и го запрати, пречупен и умиращ в хаоса от бягащи, крещящи и пламтящи шамани.

Крал Джалунг Тохгпа бе следващия. Джума прелетя през стъпалата нагоре към свилия се малък крал-бог. Но Джалунг Тонгпа вече не бе на трона. Вместо там, той бе коленичил пред статуята, и с вдигнати ръце отправяше своята молитва.

Конан стигна до олтаря в същия миг и се надвеси над голото, извиращо се тяло на ужасеното момиче. Тънките златни вериги бяха достатъчно здрави за да я задържат, но недостатъчно здрави за да устоят на силата на Конан. Изпъшквайки, той подви крака и дръпна едната верига; едно от звената на веригата се удължи, разтвори се и се скъса. Последваха го и другите три вериги и Конан вдигна ридаещата принцеса в ръцете си. Той се обърна... и върху лицето му падна сянка.

Изненадан, той вдигна поглед и си спомни онова, което му бе казал Ташуданг: „И когато повика баща си, Бог идва!“

Едва сега той разбра в пълна степен ужасния смисъл зад тези думи. Защото, високо над тях в потрепващата светлина от факлите, ръцете на гигантския идол от зелен камък се движеха. Алените рубини, които му

служеха за очи, яростно гледаха надолу и в тях светеше разум!

7. Когато Зеленият Бог се събуди

Косата на Конан настръхна и той почувствува как кръвта във вените му замръзва. Хлипайки, Зосара заби лице в гърдите му и обхвана с ръце врата му. На черния пиедестал, на който се издигаше трона от черепи, Джума също замръзна, а бялото на очите му показваше всичкия суверен ужас надигнал се в жителя на джунглата. Стауята оживяваше.

Те наблюдаваха безсилни да поръднат, а зеленият бог повдигна със скърцане един от каменните си крака. На девет метра над главите им, огромното му лице се зъбеше. Шестте ръце се задвижиха неуверено, сякаш се сгъваха крайниците на огромен паяк. Нещото се наклони, премествайки огромната си тежест. Един огромен крак стъпи на олтаря, върху който бе лежала Зосара. Каменният блок изпука и се разтроши под тоновете жив зелен камък.

– Кром! – ахна Конан. – В това побъркано място даже камъкът живее и се движи. Хайде, момиче... – Той вдигна Зосара на ръце и скочи от пиедестала на пода на храма. Зад гърба му се чуваше заплашителният звук на камък, триещ се в камък. Статуята се движеше.

– Джума! – изкрещя Конан, оглеждайки се за кушита. Чернокожият стоеше свит неподвижен край трона. На трона, малкият крал-бог сочеше с ръка, потънала в тлъстина и святакаша с камъните си, към Конан и момичето.

– Убий... Яма! Убий... убий... убий! – крещеше той.

Многоръкото нещо поспря и се огледа с рубинените си очи, докато откри Коан. Цимериецът бе почти полудял от обхваналия го страх на примитивен варварин. Но, както се случва с много варвари, самият страх го въвлече в битката, от която той се ужасяваше. Той остави момичето на земята и вдигна във въздуха една мраморна скамейка. Мускулите му просто се разкъсваха от усилието, но той се опъти към извисяващия се колос.

Джума извика:

– Не, Конан! Махни се! Той те вижда!

Сега Конан стоеше в основата на огромния крак на вървящия идол. Каменните крака се извисяваха над него като колони в някакъв огромен храм. С лице, изкривено от напрежение Конан дигна скамейката над главата си и я стовари върху крака. Тя се заби в изваяния глезен на крака с оглушителен грохот. Мраморът на скамейката се покри с мрежа от

пукнатини от край до край. Конан се приближи още повече, отново сграбчи скамейката и отново я стовари в глезена. Този път те се разтроши на парчета, но кракът, макар и леко одраскан, остана неповреден. Конан залитна назад тъй като статуята направи още една заплашителна крачка към него.

– Конан! Погледни!

Викът на Джума го накара да вдигне поглед. Зеленият гигант се навеждаше. Рубинените очи гледаха в неговите. Странно беше да се гледа в живите очи на бог! те бяха бездънно дълбоки... някакви сенчести зелени дълбини, в които неговият поглед потъваше безкрайно през червените епохи на времето без никаква мисъл! И дълбоко в онези кристални дълбини се таеше студена нечовешка злоба. Погледът на бога приковаше неговия и младият цимериец усети ледена безчувственост да го парализира. Той не можеше нито да помръдне, нито да мисли...

Джума, виейки от първичен страх и ярост, се извърна. Той видя многото могъщи каменни ръце да се насочват към другаря му, който стоеше сякаш бе омагьосан. Още една крачка и Яма щеше да се окаже върху парализирания цимериец.

Чернокожият се намираше трърде далече от тях за да се намеси, но безпомощната му ярост се нуждаеше от отдушник. Без да помисли съзнателно, той сграбчи краля-бог, който напразно пищеше и се извиваше и го захвърли към пъкления му баща.

Джалунг Тонгпа се превърта във въздуха и падна с глух удар на мозаечния под пред краката на идола. Замаян от падането, малкият монарх диво се озърна с единственото си здраво око. И изкрещя от ужас, когато гигантския крак се спусна върху него.

Пукотът на раздробявани кости отекна в звънтящата тишина. Кракът на бога се плъзна по мрамора, оставяйки широко, алено петно на плочките. Със скърцане в кръста титачичната фигура се наведе и протегна ръце към Конан и... спря.

Протегнатите ръце от зелен камък, с разтворени пръсти, спряха наред пътя си във въздуха. Горещата алена светлина в рубинените очи угасна. Огромното многоръко тяло с дяволска глава, което до преди миг се бе движило със живот, сега отново бе замръзнало като безжизнен камък.

Може би смъртта на краля, който бе извикал този адски дух от нощните дълбини на безименни измерения, бе прекратила действието на магията, която свързваше Яма с идола. Или може би смуртта на краля бе освободила волята на дявола-бог от доминацията на земния му

родственик. Каквото и да бе причината, мигът в който Джалуи Тонгпа бе размазан на кървава пихтия, статуята се бе превърнала в безжизнен, неподвижен камък.

Изчезна и магията, която бе обхванала съзнанието на Конан. Зама-ян, младежът разтърси глава за да проясни мислите си. Той се огледа. Първото нещо, което осъзна бе принцеса Зосара, която се хвърли в ръцете му, истерично ридайки. И когато бронзовите му ръце обхванаха меката ѝ плът и той почувствува лекото докосване на черната ѝ, копри-нена коса по гърлото си, един нов огън пламна в погледа му и той гър-лено се изсмя.

Джума дойде тичайки по пода на храма.

– Конан! Всички тук са или мъртви или избягали! Трябва да има коне в конюшната зад храма. Сега е шансът ни да избягаме от това про-кълнато място.

– Да! В името на Кром, ще ми бъде приятно да изтупам праха на та-зи проклетата земя от петите си – изръмжа цимериецът, разкъсвайки тога-та на Великия Шаман за да прикрие голотата на принцесата. Той отново я вдигна на ръце и я отнесе навън, чувствувайки топлината и мекотата на младото пишно тяло до своето.

Един час по-късно, отдалечили се доста пред възможните преслед-вачи, те поспряха конете си и започнаха да оглеждат разклоняващите се пътища. Конан вдигна поглед към звездите, помисли и посочи с ръка:

– Нататък!

Джума се намръщи.

– На север?

– Да, към Хиркания – изсмя се Конан. – Да не си забравил, че ние все още трябва да предадем това момиче на годеника ѝ?

Веждите на Джума се начумериха още по-дълбоко от преди, защото той виждаше нежните, бели ръце на Зосара обвити около шията на дру-гаря му и малката ѝ глава доволно отпусната върху могъщото му рамо. „На годеника ѝ“? Той разтърси глава; никога нямаше да разбере циме-рийците. Все пак последва Конан, обръщайки жребеца си към величест-вените хребети на Талакма, които се издигаха като стена, за да скрийт странните земи на Меру от степите на Хиркания.

Един месец по-късно те влязоха в лагера при Куджула, Великия хан на номадите куйгари. Външният им вид бе коренно различен от онзи, когато избягаха от Шамбала. В селцата по южните склонове на Талакма те бяха разменили остатъците от златните вериги, които бяха останали да висят от китките и глезените на Зосара за дрехи, подходящи да

прекосят снежните планински проходи и прашните равнини. Те носеха кожени шапки, палта от овча кожа, широки панталони от груба вълна и здрави високи обувки.

Когато представиха Зосара на чернобрадия ѝ годеник, ханът бе възликувал, бе оценил геройството им и ги бе възнаградил. След пир, който бе продължил няколко дни, той ги бе отпратил обратно към Туран, натоварени със златни подаръци.

Когато вече се бяха отдалечили достатъчно от лагера на Хан Куджула, Джума каза на другаря си:

– Момичето беше много хубаво. Чудя се защо не я задържа за себе си. И тя те харесваше.

Конан се усмихна:

– Да, харесваше ме. Но аз не съм готов да се установя. А Зосара ще бъде по щастлива със скъпоценностите на Куджула, и с неговите меки възглавници, отколкото с мен, да галопира из степите, да се пече на слънцето, да замръзва в снеговете, да бъде преследвана от вълци или врагове. – Той се усмихна: – Освен това, макар Великият Хан да не го знае, неговият наследник вече е готов.

– Откъде знаеш?

– Тя ми каза преди да се разделим.

Джума изцъка както бе характерно за неговия език:

– Е, никога, никога повече няма да подценявам един цимериец отново!

КРАЙ

© 1991 Иван Златарски, превод от английски

L. Sprague de Camp, Robert E. Howard, Lin Carter
The City of Skulls, 1967

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1399>]